

Sygn. akt: II AKa 459/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski (spr.) SSA Małgorzata Niementowska
Protokolant	Agnieszka Curyło

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Łodzi del. do Prokuratury Krajowej Pawła Kałuszki

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. sprawy

S. W. s. S. i C.

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art 12 kk, art. 299 § 1 kk, art. 18 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 29 lipca 2016 roku, sygn. akt IV K 103/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

-w punktach 1,2,3 i 4 uzupełnia przyjęte tam podstawy prawne skazania i wymiaru kary
o stwierdzenie, iż dotyczą one kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

- w punkcie 5 łagodzi wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, zaliczając z mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 6 października 2015 roku;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za obie instancje w kwocie 400 (czterysta) złotych.

SSA Wiesław Kosowski SSA Wojciech Kopczyński SSA Małgorzata Niementowska

Sygn. akt II AKa 459/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 29 lipca 2016r., w sprawie o sygn. akt

IV K 103/15 uznał oskarżonego S. W. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 3 czerwca 2003 r. do dnia 15 października 2003 r. w Ś.

i B. założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, w szczególności polegających na dokonywaniu oszustw na szkodę szeregu podmiotów gospodarczych poprzez wprowadzanie ich w błąd co do zamiaru wywiązania się

z zawieranych umów, co do zapłaty za pobrany towar i faktycznego nabywcy oraz na ukrywaniu i maskowaniu uzyskiwanych w ten sposób środków pieniężnych w celu utrudnienia stwierdzenia ich przestępnego pochodzenia, to jest przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.

i za to na mocy art. 258 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy uznał również oskarżonego S. W. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od marca 2003 r. do dnia 15 października 2003r.

w Ś., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie

i w porozumieniu z A. C. i A. K., w zamiarze aby M. Ż. wspólnie z B. M. dokonał czynu zabronionego nakłonił go do założenia własnej działalności gospodarczej o nazwie (...), a następnie do wynajęcia od (...) w Ś. pomieszczeń pod rzekomą działalność gospodarczą oraz do podejmowania innych działań maskujących powzięty zamiar, mających na celu wprowadzenie w błąd kontrahentów co do zamiaru zapłaty za dostarczony towar

w postaci półtusz wieprzowych, drobiu oraz przetworów w postaci pasztetów, a także trzech urządzeń dozujących wodę i 19 butli z wodą i doprowadzenie ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 141.450,85 zł, a mianowicie mieniem:

- na szkodę (...) Sp. z o.o. w B. o łącznej wartości 29.390 zł,

- na szkodę PPUH Zakład (...) o łącznej wartości 9.128,12 zł,

- na szkodę Ubojni (...) w S. o łącznej wartości 9.966,08 zł,

- na szkodę (...) w Ś. o łącznej wartości 14.038 zł,

- na szkodę (...) A. B. i T. W. Spółka Jawna w Ś.
o łącznej wartości 12.051 zł,

- na szkodę Ubojni (...) Sp. z o.o. w C. o łącznej kwocie 11.896,50 zł,

- na szkodę Zakładu (...) Sp. z o.o. w Z. o łącznej wartości 18.531,27 zł,

- na szkodę (...) S.A. w M. o łącznej wartości 23.555,73 zł,

- na szkodę PPUH (...) w P. o łącznej wartości 8.111, 25 zł,

- na szkodę (...) Sp. z o.o. w K. o łącznej wartości 4.782,90 zł,

to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Omawianym wyrokiem Sąd uznał oskarżonego S. W. za winnego tego, że

w okresie co najmniej od dnia 3 czerwca 2003 r. do dnia 15 października 2003 r. w B., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu znacznego utrudnieniu

stwierdzenia przestępnego pochodzenia mienia ruchomego w postaci półtuszy wieprzowych, drobiu oraz przetworów w postaci pasztetów o łącznej wartości 136.677,95 zł, uzyskanych przy pomocy M. Ż.

i B. M. w ramach rzekomej działalności firmy (...) w Ś. na skutek doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem szeregu podmiotów gospodarczych, nabywał własność wyłudzonych w ten sposób towarów, które następnie wprowadzał do dalszego obrotu w ramach własnej działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...), a uzyskane ze zbycia środki pieniężne deklarował w urzędzie skarbowym jako legalny przychód, wykazując przy tym nieprawdziwe koszty jego uzyskania, to jest przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Wreszcie Sąd Okręgowy uznał oskarżonego S. W. za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie, do dnia 8 stycznia 2003 r., w Z., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, chcąc aby dwie ustalone osoby dokonały czynu zabronionego, nakłonił je do dokonania kradzieży z włamaniem pojazdu marki M. (...), do której doszło w nocy z 8 na 9 stycznia 2003 r. w Z., kiedy to dokonano kradzieży z włamaniem pojazdu marki M. (...) numer rejestracyjny (...) należącego do M. Z. powodując szkodę w wysokości 30.000 zł, przy czym pojazd ten został następnie przekazany S. W. i był przez niego użytkowany, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet, na mocy art. 63 § 1 k.k., okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 września 2015 r. do dnia 6 października 2015 r.;

Na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd meriti orzekł wobec oskarżonego S. W. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie 2 sentencji w całości poprzez zapłatę solidarnie z pozostałymi współsprawcami, na których obowiązek naprawienia szkody został nałożony odrębnymi wyrokami,

- na rzecz (...) Sp. z o.o. w B. kwoty 29.390 zł,

- na rzecz PPUH Zakład (...) kwoty 9.128,12 zł,

- na rzecz Ubojni (...) w S. kwoty 9.966,08 zł,

- na rzecz (...) w Ś. kwoty 14.038 zł,

- na rzecz Ubojni (...) Sp. z o.o. w C. kwoty 11.896,50 zł,

- na rzecz Zakładu (...) Sp. z o.o. w Z. kwoty 18.531,27 zł,

- na rzecz PPUH (...) w P. kwotę 8.111,25 zł.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono również wobec oskarżonego S. W. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym w punkcie 4. sentencji w całości poprzez zapłatę na rzecz M. Z. kwoty 30.000 zł.

Stosownie do treści art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego kwotę 84 zł tytułem zwrotu wydatków oraz opłatę w kwocie 400 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodził obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść swojego klienta. We wniesionym środku odwoławczym skarżący zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 2 §2, 4, 5 i 7 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie tych które przemawiały na korzyść oskarżonego, bezkrytycznym i wybiórczym potraktowaniu dowodów obciążających oskarżonego, a to pomówień A. K., A. C. i M. Ż. i pominięcie

w nich tych fragmentów, które w świetle innych dowodów są niewiarygodne, a nawet wewnętrznie sprzeczne, przy jednocześnie całkowicie dowolnym i bezkrytycznym ocenieniu pozostałych dowodów dokonany z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na ustaleniu że oskarżony S. W. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy w materiale dowodowym poza pomówieniami brak jakiegokolwiek obiektywnego dowodu, że oskarżony założył i kierował grupą przestępczą, wyłudzał w jej ramach towary i dalej je odsprzedawał, a także że ma cokolwiek wspólnego z kradzieżą samochodu na szkodę M. Z..

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie S. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Sąd I instancji zgromadził w sprawie pełny materiał dowodowy nie wymagający poszerzenia ani uzupełnienia. Podał go też wnikliwej ocenie zgodnej z dyspozycjami art.

7 k.p.k. Na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów ustalił stan faktyczny nie popełniając w tym zakresie żadnych błędów.

Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego S. W. zarzuty jawią się jako bezzasadne i to w stopniu wręcz oczywistym. Na wstępie należy zauważyć, iż skarżący

w zasadzie nie precyzuje, na czym miałyby polegać sygnalizowana przez niego obraza art.

2 §2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Jak wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie sformułowane w tych przepisach zasady procesowe, samodzielnie nie mogą stanowić podstawy apelacyjnej. Dla ich naruszenia wymagane jest wykazanie obrazy konkretnych przepisów procedury, co dowodziłoby prowadzenia postępowania w sposób sprzeczny z naczelnymi zasadami procesu karnego (tak m.in. postan. SN z dnia 22 września 2016r., III KK 129/16, postan. SN z dnia

18 czerwca 2014r., III KK 28/14). Należy więc domniemywać, iż apelujący naruszenia zasady prawdy materialnej i zasady obiektywizmu upatruje w obrazie przez Sąd meriti art. 5 k.p.k.

i art. 7 k.p.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 5 k.p.k. należy zauważyć, iż

w środku odwoławczym nie wskazano, na czym to naruszenia miałyby polegać. Obrońca nie określił, które to nie dające się usunąć wątpliwości nie zostały poczytane na korzyść jego klienta. Zresztą takowych okoliczności nie ma. Wszystko bowiem zostało przez Sąd meriti

w sposób nie budzący wątpliwości ustalone i rozstrzygnięte. Sąd ten nie miał żadnych wątpliwości przy wydawaniu orzeczenia, a przecież trzeba pamiętać, iż dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony, ale to, czy orzekający sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy wątpliwości takie powinien był powziąć. Obraza tego zakazu nie zachodzi, gdy ustalenie faktyczne zależy od dania wiary grupie dowodów bądź wyjaśnieniom oskarżonego, bo nie każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Jeśli więc kwestionuje się dokonanie ustalenia faktycznego wskutek złamania omawianego zakazu, to podstawą zarzutu powinna być poprawność sędziowskiej oceny dowodów, zatem wypełnienie powinności uzasadnienia tej oceny, a nie dokonanie jej odmiennie od oczekiwania strony.

	Wreszcie należy podkreślić, że nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art.
--	--

5 § 2 i art. 7 k.p.k., bowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., pozostaną nadal wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Natomiast jeśli z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku zastosowanie będzie miała reguła wyrażona w art. 7 k.p.k. - zasada swobodnej oceny dowodów.

Przechodząc zatem do, jak się wydaje, najistotniejszego z postawionych w apelacji zarzutów, a mianowicie obraży art. 7 k.p.k.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą S. W., iż doszło do naruszenia reguł zawartych w tym przepisie. Sąd meriti ujawnił w toku rozprawy głównej całokształt okoliczności sprawy, następnie rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a dowody ocenił zgodnie z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co jasno wynika z uzasadnienia wyroku.

Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art.

7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak m.in. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2012r., III KK 298/12). O dowolności ustaleń nie świadczy natomiast sytuacja (jak próbuje to sugerować skarżący), gdy w obszarze jednego dowodu sąd uzna za niewiarygodną określoną część depozycji źródła dowodowego, zaś w innej części obdarzy je wiarą, zwłaszcza, że przepisy postępowania karnego nie przyznają prymatu relacjom złożonym przed sądem nad tymi złożonymi na wcześniejszym etapie postępowania. Istotne jest to, by przeprowadzona przez sąd meriti ocena pozostawała w zgodzie z regułami poprawnej oceny dowodów, a z taką sytuacją niewątpliwie mamy do czynienia na kanwie niniejszej sprawy.

Wbrew twierdzeniom obrony Sąd meriti bardzo wnikliwie przeanalizował to co w procesie mówili A. C., A. K. czy też M. Ż.. Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że zasada swobodnej oceny dowodów nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich, zarówno według klucza najkorzystniejszego dla oskarżyciela lub oskarżonego, jak też przeciwnego kryterium. O wartości procesowej dowodu przesądza wyłącznie jego treść

w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Jednocześnie zasada swobodnej oceny dowodów nie wyklucza oparcia wyroku na dowodzie

z obciążających wyjaśnień współsprawcy i przyznania wiarygodności jedynie części depozycji danego osobowego źródła dowodowego i dyskwalifikacji pozostałego zakresu jego wypowiedzi. W niniejszej sprawie zeznania wskazujące jednoznacznie nie tylko na założenie

i kierowanie grupą przestępczą przez S. W., ale też świadczące o popełnieniu przez niego przestępstwa z art. 299 §1 i 5 k.k. oraz o podżeganiu do czynów z art. 286 §1 k.k. i z art. 279 §1 k.k. składają osoby z nim współdziałające. Ich wypowiedzi przy tym wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają, ale też znajdują potwierdzenie w innych dowodach.

Sąd meriti dokonuje ich rzetelnej, wręcz drobiazgowej analizy, a naprowadzona w pisemnych motywach wyroku argumentacja wskazuje, iż nie popełnił przy tym żadnych błędów natury logicznej.

Podobnie nie może być mowy o błędzie w ustaleniach faktycznych. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, tzw. błąd "braku" (w niniejszej sprawie nie zakwestionowano kompletności zgromadzonego materiału dowodowego, a więc z tym przypadkiem nie mamy do czynienia), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów - błąd "dowolności". Może on być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, a wynikającej z art.

7 k.p.k. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Tak w niniejszej sprawie się nie stało.

Dlatego też co do kwestii dotyczących ustaleń faktycznych i przypisanie sprawcy winy orzeczenie zostało utrzymane w mocy.

Sąd apelacyjny nie znalazł również podstaw do kwestionowania kar jednostkowych, w pełni akceptując w tym zakresie argumentację Sądu meriti. Wynika z niej, iż wzięto pod rozwagę wszystkie okoliczności tak łagodzące, jak i obciążające. Jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego, uwzględniając zbieżność czasową popełnionych przestępstw, godzenie przez nie praktycznie

w te same dobra prawnie chronione i ich podobieństwo wobec S. W. należało zastosować zasadę absorpcji przy wymiarze kary łącznej. Dlatego też zaskarżony wyrok został zmieniony w punkcie 5 poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy. Konsekwencją tego było zaliczenie na nowo,

z mocy art. 63 § 1 k.k., na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 września 2015 roku do dnia 6 października 2015 roku.

Wyrok wymagał również korekty w punktach 1,2,3 i 4 poprzez uzupełnienie przyjętych tam podstaw prawnych skazania i wymiaru kary o stwierdzenie, iż dotyczą one kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 kwietnia 2004 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i obciążył go opłatą za obie instancje w kwocie 400 zł.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Wojciech Kopczyński SSA Wiesław Kosowski
